

РЕШЕНИЕ

№ 1239

гр. София, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11624** по описа за **2021** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания, в приложимата редакция /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на М. В. Н., чрез упълномощен представител против Решение от 27.09.2021г., постановено по нахд № 5145/2020г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 23-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 20-4332-004441/19.03.2020г. на началник Група към СДВР - ОПП - СДВР, с което на касатора, на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания "глоба" в размер на 3000,00 лв. и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 12 месеца за нарушение по чл.104б, т.2 от ЗДвП.

С касационната жалба се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно и неправилно. Навеждат се доводи, че вмененото нарушение не е доказано от обективна и субективна страна. Иска се съдебното решение и НП да бъдат отменени.

В съдебно заседание касационната жалба се поддържа от упълномощен адвокат. Ответникът по касационното оспорване – СДВР - Отдел Пътна полиция не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура пледира решението на СРС да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно.

Предмет на касационно оспорване е Решение от 27.09.2021г., постановено по нахд № 5145/2020г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 20.02.2020г., около 02.08 часа, в [населено място], М. Н. управлявал лек автомобил „БМВ 525 Т.“ по [улица]с посока от [улица]към [улица]. В автомобила заедно с него пътували малолетното му дете и свидетелите С. М. и К. С.. Температурата на въздуха била 5 градуса, а пътното платно било мокро след превалял дъжд. На кръстовището с [улица]водачът умишлено извел автомобила извън контрол, поднасяйки и завъртайки го в ляво и дясно няколко пъти. Тези действия били възприети непосредствено от свидетелите К. С. и И. Ч. – служители в 01 РУ-СДВР, които по същото време се намирали в близост. Н. бил спрял за извършване на проверка от полицейските служители, които докладвали за случая на ОДЧ и поискали съдействие от ОПП-СДВР.

На място бил изпратен свидетелят Б. Г. - мл. автоконтрольор при ОПП – СДВР, който приел, че касаторът използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари и съставил срещу него акт за установяване на административно нарушение за извършено нарушение на разпоредбата на чл.104б, т.2 от ЗДвП. Н. подписал съставения акт, като посочил, че има възражения. В писмените възражения посочил, че пътувайки към денонощния магазин, заедно с М. и С., колата му поднесла. Изложил доводи, че пътят бил много мокър, хлъзгав и на места заледен, както и че няма как да е правил дрифт, след като в колата се е намирало тригодишното му дете. Въз основа на акта било издадено и атакуваното наказателно постановление.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е приел, че касаторът е извършил вмененото му нарушение и е потвърдил оспореното НП.

Решението е правилно.

С разпоредбата на чл.104б, т.2 от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Ползването на пътищата по неразрешен начин следва да бъде целенасочено, да е желано от дееца, което означава, че от субективна страна е необходимо нарушението по посочения текст да бъде извършено при пряк умисъл като форма на вината - чл.11, ал.2, пр.1 от НК във вр. с чл.11 от ЗАНН.

За нарушението по чл.104б, т.2 от ЗДвП е предвиден конкретен състав на административнонаказателна отговорност в чл.175а, ал.1 от ЗДвП, а именно: наказват се с лишаване от право да управляват МПС за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водачи, които използват пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Както в АУАН, така и в НП е възприета специфична цел – поднасяне и завъртане в ляво и дясно

няколко пъти. Правилно съдът е констатирал, че няма легална дефиниция за използване на пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. За този вид нарушения в практиката се е наложило понятието "дрифт". Общоприето е разбирането, че под понятието "дрифт" следва да се разбира специфична техника на шофиране, при която шофьорът преднамерено извежда дадено превозно средство /най-често автомобил/ извън контрол чрез "презавиване", като довежда до загуба сцеплението на задните гуми. По време на дрифт движението на автомобила е напречно на завоя, осъществено под влиянието на тежестта му и инерционния момент. Необходимо е поддържането на висока и постоянна скорост, както и шофиране с повишено внимание, тъй като дори малка грешка, например подаването на повече газ, би могла да доведе до неуспешен опит и в някои случаи – неблагоприятни ситуации. Ползването на пътя за осъществяване на подобни маневри е извън законово допустимата цел за ползване на пътищата – за превоз на пътници и товари. В конкретния случай се установява, че управлението от касатора автомобил неколккратно е изменил посоката си на движение, поднасяйки и завъртайки се наляво и надясно. Свидетелят К. М. С. е категоричен, че автомобилът е бил форсиран, дрифтел от завоя, занесъл, тръгнал към спирка на градския транспорт, рязко спрял, след което с мръсна газ тръгнал към свидетеля и лицата, които били с него. Правилно съдът е дал вяра на показанията на този свидетел, за които няма данни да са повлияни от странични обстоятелства. Тези показания не противоречат на показанията на Ч. и Г. и на изготвената докладна записка, а в една част се потвърждават и от показанията на М. и К. И.С. - за осъществената проверка, потърсеното съдействие от служители на ОПП и съставения акт. М. и К. И.С. с показанията си потвърждават, че касаторът е управлявал автомобила и че автомобилът е поднесъл. С надлежно събрани доказателства се установява, че температурата на въздуха е била около 5 градуса, времето е било без вятър, тихо и без валежи. Преди 2,00ч. на 20.02.2020г. е валил дъжд. При тези данни показанията на свидетелите К. И.С. и С. С., че пътят е бил заледен и затова автомобилът е поднесъл не може да се кредитират. Налице е противоречие в показанията на К. И.С. и М. от една страна и С. С. от друга относно целта на пътуването. Според първите двама пътуващите в процесния автомобил се отправили към аптека и след като установили, че не работи се насочили към магазин. А според С. касаторът тръгнал към болница, но трябвало да се срещне с него при магазина, за да му даде ключове. Посоченото противоречие, разминаването на показанията относно състоянието на пътната настилка и липсата на логика в твърдението, че в 02,00 ч. тригодишно дете е изведено от дома му, заедно с двамата му родители, за да бъде заведено до аптека разколебават достоверността на показанията на свидетелите К. И.С., М. и С. С.. Тезата на К. И.С., М. и С. С., че автомобилът е поднесъл поради мокра настилка не кореспондират на предприетите действия от Н. за форсиране на двигателя.

Действията по форсиране, рязко спиране, тръгване с мръсна газ, завъртане на автомобила в ляво и дясно обективират умисъла за извършване на нарушението.

Предвид изложените мотиви, оспореното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон. Настоящата съдебна инстанция не установи допуснати от районния съд нарушения на съдопроизводствените правила. Възраженията в жалбата са неоснователни. Авторството на деянието и неговата съставомерност са установени по несъмнен начин със събраните и обсъдени по делото

доказателства.В мотивите на оспореното решение съдът задълбочено е обсъдил всички възражения на Н.. Изложени са мотиви за елементите на нарушението, както от обективна, така и от субективна страна. Правилно районният съд е приел, че нарушението е извършено виновно, при форма на вината - умисъл. Страните не са претендирали присъждане на разноски и такива не се присъждат. Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 27.09.2021г., постановено по нахд № 5145/2020г. по описа на Софийски районен съд.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.